

verleden na te denken over de volgende stap. Zij verlangen naar de dialoog met buitenstaanders om nieuwe impulsen te krijgen. Via anderen willen zij definiëren wie zij zelf zijn. De schaal waarin gedacht wordt, is uiteraard veel kleiner. Dat maakt dat als je plots een fantastisch idee voor een decor krijgt, het meestal te laat is om het nog te realiseren. Het grootste deel van het werkproces bestaat immers uit de ontleding en de bewerking van de tekst, met z'n allen rond de tafel. Beslissingen over een decor of zo komen in grote structuren dan weer vaak te vroeg.

Elk systeem heeft zijn voor- en nadelen. In een grote structuur vertrekt alles te zeer vanuit één man; in een kleine structuur waar je samen van niets begint, zijn er beperkingen precies omdat je alle stappen samen wil zetten. Beide situaties zijn boeiend. Toch denk ik dat er mogelijkheden moeten zijn om de kwaliteiten van de twee met elkaar te verbinden. Daar ben ik naar op zoek voor het ro Theater: hoe kan je met relatief veel mensen en relatief

veel voorstellingen toch nog voldoende openheid en flexibiliteit behouden? Ik wil in de eerste plaats vertrekken van de mensen die ik in huis heb en niet van hun functies.

RO Theater

Sedert ons vorig interview, eind 1996, is er veel veranderd in het theaterlandschap. Er wordt veel in het potje geroerd. Wat in Antwerpen gebeurt met Het Toneelhuis lijkt mij sowieso zinvol; er is alleen het gevaar dat ze te veel mensen claimen; ze verzamelen een groot aantal theatermakers en hopen dat daar iets uitkomt. Mijn ideeën voor het ro Theater gaan in tegengestelde richting: ik wil met zo weinig mogelijk mensen vertrekken. Ik wil vooral niet vanaf het begin pretenderen dat ik met een nieuw 'gezelschap' start, maar rond de tafel gaan zitten met iedereen, niet vanuit zijn functie, maar vanuit zijn betrokkenheid bij wat het ro binnen enkele jaren kan worden en wat eenieders persoonlijke ontwikkeling daarin kan zijn. Ik zoek naar een balans, naar een

respect voor elk individu dat zich engageert; daar wil ik een dialoog mee aangaan opdat elke voorstelling een noodzakelijkheid wordt. Die voorstellingen kunnen niet alleen vanuit de regisseur ontstaan, maar vanuit een kern van medewerkers, waaruit later een ensemble kan groeien.

Het Kaaitheater bijvoorbeeld vertrok vanuit een aantal mensen met wie een vertrouwensrelatie werd aangegaan; het huis keek toe op hun behoeften; er konden binnen het huis nieuwe samenwerkingsverbanden ontstaan, maar dat was geen must. De mensen die ik voor ro wil aantrekken, moeten enthousiast zijn en even geïnteresseerd in elk van de andere medewerkers als in mij. Ook al draag ik de functie van artistiek leider, ik ben niet de hoogtepion in een soort stamboom. Ik draag de verantwoordelijkheid voor het geheel, maar bij het maken van voorstellingen ben ik een deel van de groep. Ze moeten niet 'op mij zitten wachten'. In de huidige grote gezelschappen draait alles vaak om één of twee personen. Dat

't Barre Land i.s.m. Toneelschuurproducties, Faust twee / Fran van Der Hoeven

